

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Mgr. R. D.**, zastoupeného Mgr. et Mgr. Radimem Dostalem, advokátem, se sídlem Palackého 168 - Na Rybárně, Vsetín, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2007, č. j. KUOK 41826/2007, sp. zn. KÚOK/35198/05/ODSH - SD/310, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2010, č. j. 58 Ca 35/2007 - 99, a ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2010, č. j. 58 Ca 35/2007 - 122,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2010, č. j. 58 Ca 35/2007 - 99, a ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2010, č. j. 58 Ca 35/2007 - 122, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), ve znění shora uvedeného opravného usnesení téhož soudu, kterým bylo rozhodnuto, že se rozhodnutí stěžovatele ze dne 25. 4. 2007, sp. zn. KÚOK/35198/ODSH - SD/310, č. j. KUOK 41826/2007, ve věci dopravního přestupku žalobce zrušuje a věc se vrací stěžovateli k dalšímu řízení. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto tak, že stěžovatel je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 26 681 Kč.

Rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno shora citované rozhodnutí stěžovatele, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, jímž byl

žalobce uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) a § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, z důvodu, že odvolání žalobce bylo podáno opožděně.

Krajský soud vycházel z toho, že v projednávané věci je zásadní posouzení, zda bylo zástupci žalobce doručeno prvoinstanční správní rozhodnutí. Krajský soud přitom konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí mělo být doručováno podle ust. § 25 odst. 3 věty první zákona č. 71/1967 Sb., zákon o správním řízení (dále jen „správní řád"), zástupci žalobce, kterým byl na základě plné moci ze dne 9. 3. 2005 předložené Magistrátu města Olomouce dne 16. 3. 2005 Mgr. P. H. a pouze s tímto způsobem doručení lze spojovat účinky řádného doručení, které zakládá běh lhůty k podání odvolání. Krajský soud dospěl k závěru, že v projednávané věci prvoinstanční rozhodnutí doposud zástupci žalobce řádně doručeno nebylo. Tento závěr zdůvodnil krajský soud tak, že podle doručenky byla zásilka obsahující prvoinstanční rozhodnutí uložena na poště dne 29. 3. 2005, protože adresát nebyl zastižen, a téhož dne bylo zástupci žalobce zanecháno oznámení o uložení zásilky, kterou si však v úložní době nevyzvedl. Ze svědecké výpovědi Mgr. P. H. krajský soud zjistil, že v době, kdy mu mělo být doručeno prvoinstanční správní rozhodnutí, byl na třítýdenní dovolené v Thajsku. Z Thajska odlétal do České republiky před svátkem Song Kran (oslava tradičního thajského nového roku), odlétal tedy přibližně 20. až 23. 3. 2005. Mgr. H. dále předložil krajskému soudu k nahlédnutí svůj nový cestovní pas, ze kterého bylo zřejmé, že takto cestuje do zahraničí velmi často. Mgr. H. dále uvedl, že žalobci sdělil, že se bude zdržovat v Thajsku a snažil se udělit plnou moc svému otci, což se však nestihlo. Otec se přesto neformálně snažil dostat přes poštovní doručovatelku k poštovní zásilce, která mu byla doručována koncem března 2005, ale ta jeho otci zásilku nevydala. Výpovědí otce již nelze tyto skutečnosti ověřit, neboť v únoru 2006 zemřel.

Krajský soud dále vycházel z dikce ust. § 24 odst. 2 správního řádu, které zní: *nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.* Krajský soud tedy konstatoval, že podmínkou pro uložení písemnosti je momentální nepřítomnost adresáta na doručovací adrese a doručovateli tedy musí být zřejmé, že se zde adresát skutečně zdržuje a že jen nebyl momentálně zastižen. Pokud se adresát dlouhodobě nezdržuje v místě bydliště, nelze písemnost uložit, naopak je nutno ji vrátit správnímu orgánu s uvedením důvodů, pokud jsou doručovateli známy. Krajský soud vyšel z toho, že v projednávaném případě bylo náhradní doručení vyloučeno, protože se adresát písemnosti, Mgr. H., prokazatelně nezdržoval v místě doručení. Tuto skutečnost však stěžovatel zcela opominul a dopustil se tak vady řízení, pro kterou krajský soud jeho rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), zrušil a zavázal jej svým právním názorem, že prvoinstanční rozhodnutí doposud nebylo zástupci žalobce řádně doručeno. Dodatečně vydal krajský soud dne 13. 12. 2010 opravné usnesení č. j. 58 Ca 35/2007 - 122, kterým opravil výrok o náhradě nákladů řízení.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu ve znění opravného usnesení podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném

posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V kasační stížnosti přitom stěžovatel uvedl, že závěr krajského soudu nemá oporu ve spisovém materiálu prvoinstančního správního orgánu ani žalovaného a nebyl ani potvrzen dokazováním při soudním jednání. Spisový materiál prvoinstančního správního orgánu naopak prokazuje, že jeho rozhodnutí bylo zasíláno žalobci zcela v souladu s ust. § 25 odst. 3 správního řádu a byly dány podmínky pro náhradní doručení podle § 24 odst. 2 správního řádu. To je prokázáno zásilkou, která byla uložena dne 29. 3. 2005 na poště s tím, že adresát nebyl zastižen a téhož dne mu bylo zanecháno oznámení o uložení zásilky, kterou si však v úložní době nevyzvedl. Podle názoru stěžovatele přitom žalobce neunesl důkazní břemeno o tom, že se na uvedené adrese nezdržoval, protože pouhé tvrzení o pobytu v Thajsku včetně uvedení neurčité doby ničím dalším nedoložil, ač tak učinit mohl a měl. Zmocněnci žalobce podle stěžovatele nic nebránilo vyžádat si potvrzení o letu od dopravce, příp. potvrzení o vydání víza, což však neučinil, ač tak učinit mohl a měl.

Dále stěžovatel namítá, že skutečnost, zda se adresát na uvedené adrese pro doručování zdržuje může prvoinstanční správní orgán zkoumat pouze přes písemnou zásilku, na které se nachází prohlášení doručujícího orgánu, včetně uvedení důvodu pro její vrácení, což prvostupňový správní orgán učinil. Stěžovatel namítá, že pouhé tvrzení adresáta o tom, že se v místě pro doručování nezdržoval, nelze vyhodnotit jako unesení důkazního břemene.

Nezákonnost kasační stížností napadeného rozhodnutí přitom spatřuje stěžovatel v nesprávné interpretaci ust. § 24 odst. 2 správního řádu a nepřezkoumatelnost v absenci důvodů, zejména v tom, že zmocněnec žalobce neunesl důkazní břemeno k jednoznačnému prokázání nezdržování se v místě doručovací adresy v době doručování zásilky. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že její obsah neodpovídá vymezením stížnostním bodům, protože kasační stížnost je spíše polemikou se skutkovými závěry soudu a hodnocením důkazů ve věci doručování rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, když má stěžovatel za to, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně nezdržování se v místě doručovací adresy. Žalobce namítá, že důkazní břemeno ohledně nezdržování se na doručovací adrese nemá žalobce a cituje přitom rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č .j. 2 As 16/2007 - 64, konkrétně tuto pasáž: *Základní podmínkou účinnosti doručení fikcí je, že adresát písemnosti sice nebyl při doručování zastižen, že se však v místě doručování zdržuje. Správní řád nemá - na rozdíl od současné úpravy doručování před civilními nebo správními soudy - ustanovení o tom, že by v určitých případech nesl důkazní břemeno o tom, že se v místě doručení v rozhodné době nezdržoval, adresát písemnosti (viz § 46 odst. 6 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v nyní účinném znění). Doručování písemností je nepochybně součástí postupu správního orgánu ve správním řízení a jako takové musí být prováděno zákonně. Splnění podmínky, že při doručení fikcí se adresát musel v místě doručení zdržovat, je proto nutno součástí zákonnosti doručení. Úsudek o*

skutkových aspektech naplnění této podmínky si proto správní orgán činí na základě údajů, které má k dispozici, stejným způsobem, jakým hodnotí důkazy. A poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 2/2007 - 75 ze dne 21. 11. 2007.

Nadto žalobce dále uvedl, že má za to, že tvrzení že se jeho zmocněnec v době doručování nezdržoval v místě bydliště, byla řádně prokázána a to svědeckou výpovědí samotného zmocněnce Mgr. P. H. Žalobce dále uvedl, že svědek byl řádně poučen a jeho věrohodnost nebyla zpochybněna ani samotným žalovaným. Pokud krajský soud vycházel z této výpovědi, učinil tak zcela zákonně v rámci procesních pravidel pro hodnocení důkazů a zjišťování skutkového stavu.

Napadený rozsudek též nelze podle názoru žalobce považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, když krajský soud své rozhodnutí zdůvodnil v souladu se zákonem. Závěrem žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnul a zároveň zavázal stěžovatele k náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 5760 Kč žalovanému, což zahrnuje odměnu dle advokátního tarifu á 2100 Kč, 2 x režijní paušál á 300 Kč, DPH 20 %).

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatele v řízení o kasační stížnosti zastupuje pověřený zaměstnanec s vysokoškolským vzděláním uvedeným v ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vycházel z následujících podstatných skutečností zjištěných ze spisové dokumentace: mezi účastníky není sporu o tom, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 3. 2005 a doručováno zmocněnci žalobce Mgr. P. H. a rovněž samotnému žalobci. Protože zmocněnec nebyl zastižen, byla zásilka dne 29. 3. 2005 uložena a protože obě zásilky nebyly v úložní době vyzvednuty, byly vráceny správnímu orgánu, který na rozhodnutí poznamenal, že bylo doručeno dne 1. 4. 2005 podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu. Dopisem ze dne 2. 10. 2005 poté požádal žalobce o doručení prvoinstančního správního rozhodnutí a podal alternativně odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, kde pouze uvedl, že jeho zmocněnec se v místě doručování nezdržoval. Podané odvolání pak žalobce doplnil podáním ze dne 8. 11. 2005, kde uvedl, že zmocněnec se v místě doručování nezdržoval a jako důkaz navrhl výslech Ing. K. H. Stěžovatel přitom podané odvolání vyhodnotil jako žádost o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení a sdělil stěžovateli přípisem ze dne 29. 11. 2005, že neshledal podklad k přezkoumání jeho „odvolání“ v řízení o přezkoumání mimo odvolací řízení. Žalobce podal podáním ze dne 5. 9. 2006 podnět Ministerstvu dopravy podle ust. § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád k uplatnění prostředků proti nečinnosti. Ministerstvo dopravy jeho podnětu nevyhovělo, proto žalobce podal dne 20. 10. 2006 žalobu na ochranu proti nečinnosti, kterou se domáhal, aby krajský soud uložil stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově odvolání. Této žalobě krajský soud vyhověl rozsudkem ze dne 1. 3. 2007, č. j. 58 Ca 32/2006 - 22, a uložil stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí o odvolání žalobce ze dne 2. 10. 2005 proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přitom již dříve judikoval, že účastník, kterému nebylo rozhodnutí správně oznámeno, se mohl domáhat svých práv ve správním řízení podle správního řádu z roku 1967 podáním odvolání ve správním řízení, neboť samotné rozhodnutí doposud nenabylo právní moci a lhůta k podání odvolání tak byla účastníku zachována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008 - 52). Proto podle názoru Nejvyššího správního soudu lze postup žalobce (podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které nebylo podle jeho názoru řádně oznámeno) považovat za správný.

Nejvyšší správní soud se dále ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že relevantní bylo v projednávané věci doručování zmocněnci žalobce, což ostatně vyplývá z ust. § 25 odst. 3 správního řádu.

Stěžejní otázkou však je, zda se v projednávané věci uplatní fikce doručení podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, lépe řečeno zda je splněna podmínka pro uplatnění této fikce, že se zmocněnec pro doručování v místě doručování zdržoval. Při hodnocení této podmínky vycházel Nejvyšší správní soud ze své předchozí judikatury, zejména pak z rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 As 53/2008 - 100, dostupného na www.nssoud.cz, ze kterého se podává: *jak již uvedl městský soud v odůvodnění svého rozsudku, uplatní se domněnka, že se adresát zásilky na doručovací adrese zdržuje. Pokud adresát zásilky (zde stěžovatel) brojí proti nastoupení fikce doručení, je jeho procesní odpovědností přednést tvrzení, kde se v době doručování zdržoval, a toto doložit patřičnými důkazy (obdobně rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 7 A 132/2002 - 31, dostupný na www.nssoud.cz). Teprve je-li vůbec nějaké tvrzení ze strany adresáta zásilky vzneseno, ověří si správní orgán jeho pravdivost v duchu zásady materiální pravdy za použití zásady vyšetřovací. Jestliže však v tomto případě stěžovatel ani přes výzvu žalovaného žádné takové tvrzení nevznesl do dne vydání rozhodnutí, nezatížil žalovaný své řízení vadou, pokud nevedl dokazování ke skutečnosti, kde se stěžovatel v dané době zdržoval.*

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud přitom zjistil, že žalobce ve svém odvolání ze dne 2. 10. 2005 pouze uvedl, že jeho zmocněnec se v místě doručování nezdržoval, neuvedl však vůbec, kde se jeho zmocněnec v této době zdržoval. Ani v doplnění odvolání podáním ze dne 8. 11. 2005 žalobce nekonkretizoval, kde se měl jeho zmocněnec v rozhodné době zdržovat a k dokázání tvrzení o nezdržování se zmocněnce na doručovací adrese pouze navrhl důkaz výslechem Ing. K. H., který byl otcem jeho zmocněnce (jak vyplývá jednak ze žaloby ke krajskému soudu na čl. 12 soudního spisu a jednak z výpovědi Mgr. H. zaprotokolované na čl. 68 soudního spisu). Žalobce tedy ani v doplnění odvolání své tvrzení o nezdržovaní se svého zmocněnce na doručovací adrese nijak nekonkretizoval a nenavrhl ani další důkazy, které by v té době byly zcela jistě dostupné - např. letenky Mgr. H., vízum do Thajska vztahující se k této době, potvrzení letecké společnosti, že Mg. H. měl zakoupeny letenky na rozhodnou dobu apod.

Žalobce poté věnoval velké úsilí tomu, aby bylo o jeho odvolání rozhodnuto. Podal podnět k použití prostředků proti nečinnosti podle tehdy již nově platného zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a poté i žalobu na ochranu proti nečinnosti stěžovatele. Přitom žalobce v tomto poměrně dlouhém mezidobí stále nijak neupřesnil své tvrzení o nezdržování se jeho zmocněnce v místě doručování a ani se nepokusil doplnit toto tvrzení dalšími důkazy. Nejvyšší správní soud poukazuje na svoji předchozí judikaturu, ze

které vyplývá, že pouhé nekonkretizované tvrzení, že se v době doručování žalobce zdržoval mimo své bydliště, nelze považovat za dostatečné pro nenaplnění podmínky zdržování se v místě doručení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 7 A 132/2002 - 31, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce své tvrzení o nezdržování se jeho zmocněnce v místě doručování konkretizoval až při jednání před krajským soudem (srov. protokol o jednání na čl. 42 soudního spisu), kde uvedl, že jeho zmocněnec se zdržoval v rozhodné době v Thajsku na zahraničním zájezdu na dobu asi tří týdnů, přičemž přesnou dobu si nevzpomíná.

Přitom žalobci muselo být zjevné, že prokazování tvrzení o nezdržování se jeho zmocněnce Mg. H. v místě doručování bude tím problematičtější, čím delší doba od doby doručování prvoinstančního rozhodnutí uplyne. Již v době, kdy se žalovaný domáhal uplatnění prostředků proti nečinnosti stěžovatele podáním ze dne 5. 9. 2006, byl hlavní navrhovaný svědek žalobce Ing. K. H., otec zmocněnce žalobce, mrtvý, neboť z výpovědi zmocněnce žalobce Mgr. H. (na čl. 68 soudního spisu) vyplývá, že zemřel v únoru 2006. Svou cestu do Thajska pak zmocněnec žalobce, Mgr. P. H. prokazoval pouze nepřímými důkazy – předložením nového pasu, který byl vydán 9. 7. 2007, a ze kterého je zřejmé, že cestuje velmi často, což lze považovat pouze za nepřímý důkaz. V době, kdy rozhodoval stěžovatel o odvolání žalobce, jak mu bylo uloženo rozhodnutím krajského soudu o žalobě proti nečinnosti (tedy dne 25. 4. 2007) měl tedy s největší pravděpodobností Mgr. H. k dispozici ještě starý pas, kde by vízum do Thajska na rozhodnou dobu bylo zaneseno. Dokonce i v době podání žaloby ke krajskému soudu proti rozhodnutí stěžovatele o odvolání žalobce (tedy 18. 5. 2007) měl ještě zmocněnec žalobce Mgr. H. s největší pravděpodobností k dispozici tento starý pas. Stejně tak je velmi pravděpodobné, že Mgr. H. měl tento pas, kde by mohlo být vízum do Thajska na rozhodnou dobu zaneseno, k dispozici i v době mezi rozhodnutím krajského soudu o žalobě proti nečinnosti stěžovatele (tedy 1. 3. 2007) a stěžovatelovým rozhodnutím o odvolání žalobce (tedy 25. 4. 2007). Přesto však žalobce nevyvinul žádnou procesní aktivitu, aby byl stěžovatelem v řízení o odvolání proveden důkaz tímto cestovním pasem ani nevyvinul žádnou procesní aktivitu k tomu, aby tento důkaz byl proveden v řízení před soudem o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele.

Kvůli výše uvedené markantní procesní pasivitě žalobce a také s přihlédnutím k tomu, že je dáno masivní prodlení mezi doručováním prvoinstančního rozhodnutí žalobci, resp. dobou, kdy se žalobce o jeho vydání dověděl, a momentem, kdy žalobce konkretizoval svá tvrzení ohledně toho, kde se v době doručování prvoinstančního rozhodnutí zdržoval jeho zmocněnec, neměl stěžovatel možnost posoudit věrohodnost žalobcova tvrzení o nezdržování se zmocněnce v době doručování v místě, kam byla zásilka doručována. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak nelze vytýkat stěžovateli, že při rozhodování o odvolání nepřihlédnul ke tvrzení žalobce o nezdržování se jeho zmocněnce na adrese pro doručování, pokud toto tvrzení nebylo natolik konkretizováno, aby je bylo možné považovat za právně relevantní, když nebylo ani uvedeno, kde se měl zmocněnec v rozhodné době zdržovat (srov. výše již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 7 A 132/2002 - 31, dostupný na www.nssoud.cz).

Je také třeba přihlédnout k tomu, že ze správního spisu je zřejmé, že žalobce ani jeho zmocněnec se správním orgánem prvního stupně řádně nespolupracovali (srov.

ust. § 4 odst. 1 správního řádu) a nevyvíjeli takovou procesní aktivitu, která by mohla vést k řádnému objasnění skutkového stavu, resp. usnadnění průběhu řízení. Mgr. H. při jednání před krajským soudem k době svého pobytu v Thajsku uvedl: *„... čili jsem z Thajska musel odlétat před polovinou měsíce dubna 2005, a to znamená, že jsem odlétal přibližně 20. až 23. 3. 2005.“* Nejvyšší správní soud má za to, že pokud jako termín odletu z Thajska Mgr. H. uváděl polovinu dubna, má březnový termín (20. až 23. 3. 2005) označovat dobu odletu Mgr. H. z České republiky. Plná moc k zastupování ve správním řízení přitom Mgr. H. byla udělena dne 9. 3. 2005. Ve své výpovědi při jednání před krajským soudem též Mgr. H. uvedl, že v obdobných věcech zastupuje často různé společnosti, přesněji řečeno jeho zaměstnavatele, a že tedy „ví o co se v dané věci jedná“. Vzhledem k tomu, že k cestě do Thajska je zapotřebí vízum, musel Mgr. H. cestu do Thajska plánovat již určitou dobu předem a v době udělení plné moci mohl tedy (i s ohledem na svou znalost problematiky správního řízení) očekávat, že v době, kdy bude nařízeno jednání či budou činěny jiné procesní úkony ve správním řízení, ve kterém má žalobce zastupovat, se bude nacházet v zahraničí. Přitom ani žalobce ani Mgr. H. neuvědomili správní orgán o tom, že se bude zmocněnec žalobce nacházet po určitou dobu v zahraničí. Mgr. H. též při jednání před krajským soudem vypověděl, že se již od roku 2000 zdržuje v Praze. Avšak ani na tuto skutečnost Mgr. H. ani sám žalobce správní orgán neupozornili ani správnímu orgánu nebyla sdělena adresa, na kterou by Mgr. H. mohlo být do P. doručováno. Z výše uvedeného vyplývá, že sám žalobce a jeho zmocněnec Mgr. H. svou nesoučinností ve správním řízení komplikovali průběh řízení a doručování písemností.

S ohledem na vše shora uvedené nemá Nejvyšší správní soud za to, že by se žalobci a jeho zmocněnci podařilo svými tvrzeními vyvrátit domněnku, že se adresát zásilky na doručovací adrese zdržuje. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci krajským soudem a je tak dán stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Uvedený závěr není nikterak v rozporu se závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 As 16/2007 - 64, který cituje žalobce. Tento rozsudek se totiž zabývá povinností správního orgánu postavit najisto, zda se adresát zásilky zdržoval v místě doručování, v případech, kdy vznikají relevantní pochybnosti o tom, zda se adresát zásilky na doručovací adrese zdržoval či nikoliv. Takové pochybnosti v projednávaném případě nevznikly, neboť žalobce ani jeho zmocněnec Mgr. H. dostatečně relevantně netvrdili (srov. odůvodnění výše), že se zmocněnec žalobce na doručovací adrese nezdržoval. Další rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který žalobce poukazuje (tj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 3 As 2/2007 - 76) se zabývá zejména otázkou doby nezdržování se na doručovací adrese, která je rozhodná pro neaplikování fikce náhradního doručení podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, proto se ani na otázku řešenou v projednávané věci závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v tomto rozhodnutí nevztahují.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda je dán také stěžovatelem uváděný stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu přitom spatřoval stěžovatel v absenci důvodů, zejména v tom, že zástupce žalobce neunesl důkazní břemeno k jednoznačnému prokázání nezdržování se v místě doručovací adresy v době doručování zásilky. Nejvyšší správní soud odkazuje v této souvislosti na svoji předchozí judikaturu týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

soudu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze kterého se podává: *Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.* V souladu s touto judikaturou nepovažuje Nejvyšší správní soud rozhodnutí napadené kasační stížností za nepřezkoumatelné, protože neshledal vadu tohoto rozhodnutí spočívající ať už v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nebo v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost.

Jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí o věci samé, stěžovatel nijak nespecifikoval a Nejvyšší správní soud ani neshledal vadu řízení, ke které by bylo třeba přihlédnout ex offo.

Lze tedy shrnout, že stěžovatel nepochybil, pokud považoval prvoinstanční správní rozhodnutí za doručené fikcí podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, naopak krajský soud se dopustil nesprávného právního posouzení této právní otázky. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou pro naplnění stížnostního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud tedy kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, přičemž krajský soud je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí v souladu s ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu